R. 1921.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA ROLNICTWA I DÓBR PAŃSTWOWYCH
Rzeczypospolitej Polskiej.

WARSZAWA. № 22. 30 września 1921 r.

TREŚĆ:

Do Pana

D-ra JÓZEFA RACZYŃSKIEGO,

Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych

w Warszawie.

Przychylając się do przedstawionej mi przez Pana prośby, zwalniam Pana z urzędu Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Równocześnie poruczam Panu dalsze pełnienie dotychczasowych funkcyj, aż do chwili powołania następcy.

Warszawa-Belweder, dnia 13 września 1921 roku.

Naczelnik Państwa:

J. Piłsudski

Prezydent Ministrów:

Witos

(„Monitor Polski" № 213 z dnia 20 IX. 1921 r.)

Do Pana

JÓZEFA RACZYŃSKIEGO

w Warszawie.

[illegible]nuję Pana Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Warszawa-Belweder, dnia 19 września 1921 roku.

Naczelnik Państwa:

J. Piłsudski

Prezydent Ministrów:

Antoni Ponikowski

(„Monitor Polski" № 213 z dn. 20.IX. 1921 r.)

Rozporządzenie Prezydenta Ministrów i Ministra Skarbu

z dnia 20 lipca 1921 r.

w sprawie przyznania szoferom uposażenia stopni płac niższych funkcjonarjuszów państwowych.

Na mocy art. 20 punktu 1 b. i punktu 2 e, ustawy z dnia 13 lipca 1920 r. o uposażeniu urzędników i niższych funkcjonarjuszów państwowych (Dz. Ust. R. P. № 65 poz. 429) zarządza się co następuje:

§ 1. Przyznaje się aż do czasu zaliczenia posad urzędowych niższych funkcjonarjuszów państwowych do poszczególnych stopni płacy, przewidzianych w art. 14 ustawy z dnia 13 lipca 1920 r. o uposażeniu urzędników i niższych funkcjonarjuszów państwowych (Dz. U. R. P. № 65 poz. 429):

a) egzaminowanym szoferom z praktyką szoferską, nie przekraczającą trzech lat, uposażenie siódmego stopnia płacy niższych funkcjonarjuszów państwowych;

b) egzaminowanym szoferom, posiadającym dłuższą praktykę niż trzy lata, uposażenie ósmego stopnia płacy niższych funkcjonarjuszów państwowych;

c) szoferom-mechanikom automobilowym — uposażenie dziewiątego stopnia płacy niższych funkcjonarjuszów państwowych.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, a z mocą obowiązującą od 1 września 1921 roku.

Prezydent Ministrów:
Witos

Minister Skarbu:
Steczkowski

(Dziennik Ustaw № 76 z dnia 14.IX. 1921 r., poz. 523).

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 30 sierpnia 1921 roku

w przedmiocie zmian w rozporządzeniu z dnia 23 listopada 1920 r. o reorganizacji zarządu dóbr państwowych (Dz. Ust. R. P. № 114, poz. 752).

Na podstawie art. 15 i 27 dekretu z dnia 3 stycznia 1918 r. o organizacji władz naczelnych (Dz. P. K. P. № 1, poz. 1) Rada Ministrów zarządza co następuje:

§ 1. W § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 listopada 1920 r. w przedmiocie reorganizacji zarządu dóbr państwowych (Dz. Ust. R. P. № 114, poz. 752) wyrazy: „referentom rolnym przy starostwach" należy zastąpić wyrazami: „władzom administracyjnym I instancji", a wyrazy: „departamentom rolnictwa i weterynarji przy właściwych urzędach wojewódzkich" — wyrazami: „właściwym władzom administracyjnym II instancji".

Zmiana niniejsza nie narusza postanowień art. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 lutego 1920 r. w przedmiocie tymczasowej organizacji władzy administracyjnej I instancji w miastach Warszawie, Łodzi i Lublinie (Dz. Ust. R. P. № 20, poz. 106).

§ 2. Rozporządzenie niniejsze zyskuje moc obowiązującą od dnia ogłoszenia.

Prezydent Ministrów:
Witos

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński

Minister Spraw Wewnętrznych:
W. Raczkiewicz

(Dziennik Ustaw № 77 z dn. 19.IX 1921 r. poz. 530).

Rozporządzenie Prezesa Głównego Urzędu Ziemskiego

z dnia 27 lipca 1921 r.

o uzupełnieniu rozporządzenia z dnia 16 czerwca 1920 r. w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 7 maja 1920 roku o likwidacji serwitutów na terenie b. Królestwa Kongresowego.

Na zasadzie art. 42 ustawy z dn. 7 maja 1920 r. o likwidacji serwitutów na terenie b. Królestwa Kongresowego (Dz. Ust. Rz. P. № 42 poz. 249) zarządza się co następuje:

§ 1. Art. 6 rozporządzenia Prezesa Głównego Urzędu Ziemskiego z dnia 16 czerwca 1920 r. w przedmiocie wykonania ustawy o likwidacji serwitutów na terenie b. Królestwa Kongresowego z dnia 7 maja 1920 r. (Dz. Ust. Rz. P. № 57 poz. 354) otrzymuje następujące brzmienie:

„Gdy w toku postępowania, wdrożonego w myśl art. 19 ustawy z dnia 7 maja 1920 r. o likwidacji serwitutów, strony zawrą umowę w przedmiocie dobrowolnej likwidacji serwitutów, urzędy ziemskie wszczęte postępowanie zawieszą pozostawiając stronom odpowiedni termin do przedstawienia dowodów, wyszczególnionych w pp. 3, 4 i 5 art. 28 niniejszego rozporządzenia.

Powyższe zawieszenie postępowania przymusowego oraz wyznaczenie prekluzyjnego terminu do przedstawienia pomienionych dowodów następuje na skutek decyzji okręgowej komisji ziemskiej, powziętej na wniosek powiatowego, względnie okręgowego urzędu ziemskiego".

§ 2. Po art. 10 rozporządzenia z dnia 16 czerwca 1921 r. dodaje się następujące artykuły:

„Art. 10-a. Za majątek, lub dziedzinę, obciążoną serwitutami w rozumieniu ustawy z dnia 7 maja 1920 r., uważać należy jednostkę gospodarczą, a to bez względu na to, czy jednostka ta posiada osobną księgę hipoteczną, czy też stanowi część składową dóbr ziemskich, posiadających łącznie dla wszystkich jednostek gospodarczych jedną księgę hipoteczną.

Obszar powyższych jednostek określa na wniosek powiatowego urzędu ziemskiego okręgowa komisja ziemska.

Art. 10-b. Za osadę, korzystającą z praw do serwitutów, uważać należy każde gospodarstwo tabelowe (numer), na którego rzecz są zapisane w tabeli likwidacyjnej, lub akcie nadawczym uprawnienia serwitutowe. Posiadanie przez jedną osobę dwóch lub więcej gospodarstw tabelowych (numerów) względnie ich części nie daje tej na zebraniach, zwoływanych w celu likwidacji serwitutów, więcej jak jeden głos.

Przy likwidacji serwitutów, przysługujących gospodarstwom, stanowiącym własność całej gromady (np. osady szkolne), w imieniu tych gospodarstw występują pełnomocnicy, wybrani na zebraniu gromadzkiem większością $^2/_3$ głosów".

§ 3. Po art. 14 rozporządzenia dodaje się następujące artykuły:

„Art. 14-a. Przy przymusowej likwidacji serwitutów zasadniczo wydziela się za serwituty grunta z majątku (jednostki gospodarczej) niemi obciążonego.

Można jednak wydzielać za serwituty w całości lub częściowo grunta z innego majątku, niemi nie obciążonego, lecz stanowiącego wraz z majątkiem, obciążonym serwitutami, jedną całość hipoteczną, w następujących wypadkach:

1) gdy obszar majątku obciążonego serwitutami nie wystarcza do zlikwidowania wszystkich serwitutów,
2) gdy grunta majątku obciążonego serwitutami:
   a) są całkowicie nieprzydatne do celów rolniczych,
   b) łącznie z innemi gruntami, posiadanemi przez uprawnionych do korzystania z serwitutów, stworzyłyby parcele, nieodpowiednie pod względem struktury gospodarczej, i utrudniłyby przeprowadzenie zamiany gruntów, racjonalnej komasacji i meljoracji,
   c) są położone daleko od siedzib gospodarstw, uprawnionych do korzystania z serwitutów i posiadają nieodpowiedni i niedogodny dojazd,
   d) jeżeli ich wydzielenie spowodowałoby rozbicie majątku jako warsztatu rolniczego, ze szkodą dla produkcji krajowej przez powstanie złej konfiguracji granic, braku dojazdu, zniszczenia wartościowych urządzeń technicznych i t. p.,
3) gdy urząd ochrony lasów odmawia zezwolenia na wydzielenie z majątku obciążonego serwitutami, tytułem wynagrodzenia za serwituty przestrzeni leśnej, lub ziemi z pod lasu.

Art. 14 b. Wszelkie zawiadomienia, wezwania, odpisy decyzji i t. p. należy doręczać:

a) właścicielowi, lub współwłaścicielowi majątku, obciążonego serwitutami, na ręce zarządu tego majątku,
b) posiadaczom gospodarstw, uprawnionych do korzystania z praw serwitutowych na ręce miejscowego sołtysa,
c) wierzycielom hipotecznym i osobom, na rzecz których figurują w dziale III wykazu hipotecznego ograniczenia prawa własności dóbr regulujących serwituty—za pomocą ogłoszenia w Monitorze Polskim, lub miejscowej prasie urzędowej.

O ile dziedziną obciążoną serwitutami jest majątek państwowy lub lasy państwowe powyższe zawiadomienia, wezwania i t. p. należy

doręczać urzędom wojewódzkim względnie zarządom okręgowym lasów państwowych, na którego terenie pomieniony majątek jest położony".

§ 4. Art. 16 rozporządzenia otrzymuje następujące brzmienie:

„Koszty, pobierane przez urzędy ziemskie przy likwidacji serwitutów, wynosić będą po 500 marek od każdego morga z pierwszych 200 morgów przestrzeni, otrzymywanej za serwituty, i po 300 marek od każdego następnego morga ponad 200 morgów.

W wypadkach gdy strony przedstawią dowody pomiarowe (plany i rejestra) lub dadzą zobowiązanie wykonania w terminie, wskazanym przez Urzędy Ziemskie, wszelkich prac mierniczych dotyczących likwidacji własnym kosztem, wyżej pomienione koszty redukują się do 15%".

§ 5. W artykule 18 rozporządzenia w wierszu 5-tym zamiast liczby „200" umieszcza się liczba „2000".

§ 6. W artykule 28 w końcowym ustępie punkt 6 zdanie: „z wyszczególnieniem ich prawnego miejsca zamieszkania" skreśla się.

§ 7. W art. 41 rozporządzenia w wierszu 2 po słowie „zaskarżeni" zamiast ulegających skreśleniu słów „trybem, wskazanym w art. 28 przepisów tymcz. o urz. ziemskich" — należy dodać „w terminie, przewidzianym w art. 39 ustawy z dnia 7 maja 1920 r. o likwidacji serwitutów".

§ 8. Art. 45 rozporządzenia otrzymuje następujące brzmienie:

„Przy przedkładaniu Komisarzowi Ziemskiemu żądania o zlikwidowanie serwitutów w drodze przymusowej winny być dołączone następujące dokumenty:

1) wyciąg hipoteczny z księgi wieczystej dóbr, obciążonych serwitutami;
2) tabele likwidacyjne, lub akty nadawcze wsi, położonych w obrębie miejscowej gminy, których prawa do serwitutów na danych dobrach nie zostały dotychczas zlikwidowane, a w braku ich, wierzytelne odpisy tych dokumentów wraz z odpisami wszelkich dodatkowych wpisów do nich, przechowywanych w archiwum hipotecznem sądu okręgowego;
3) wykaz wierzycieli hipotecznych i osób, na których rzecz figurują w dziale III wykazu hipotecznego ograniczenia prawa własności dóbr, regulujących serwituty;
4) kwit kasy powiatowej o wpłaceniu na rachunek okręgowego urzędu ziemskiego odpowiedniej kwoty tytułem kosztów, przewidzianych w art. art. 16 — 19 niniejszego rozporządzenia, oraz ewentualnie
5) zobowiązanie wykonania w terminie, wskazanym przez urzędy ziemskie, wszelkich prac mierniczych, dotyczących zamierzonej likwidacji własnym kosztem.

Nieprzedstawienie któregokolwiek z wymienionych dowodów, z wyjątkiem wyszczególnionego w punkcie 5-tym zwalnia komisarza ziemskiego od obowiązku rozpoczęcia postępowania likwidacyjnego".

§ 9. Art. 47 rozporządzenia punkt 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„1) Urząd gminny, polecając na oznaczoną godzinę zwołać zebranie wszystkich posiadaczy gospodarstw, położonych w tej gminie, a uprawnionych do korzystania z serwitutów na danym majątku".

§ 10. Art. 49 rozporządzenia uzupełnia się następującym końcowym ustępem:

„W wypadkach, gdy majątek (jednostka gospodarcza) obciążony serwitutami stanowi część składową dóbr ziemskich, posiadających jedną książkę hipoteczną, a położonych na terenie dwóch lub więcej gmin, szczegółowy opis obejmować będzie część tych dóbr, stanowiących tę tylko obciążoną jednostkę gospodarczą, natomiast pozostałe grunta należy opisywać ogólnie".

§ 11. Art. 52 rozporządzenia uzupełnia się następującym końcowym ustępem:

„W wypadkach, przewidzianych w końcowym ustępie art. 49 rozporządzenia, protokuł winien ponadto zawierać motywy, które skłoniły komisarza ziemskiego do określenia takiego, a nie innego obszaru jednostki gospodarczej".

§ 12. W art. 53 rozporządzenia w wierszu szóstym po słowie „rozporządzenia" dodaje się zdanie „ze zmianami wynikającemi z toku dochodzenia".

§ 13. Art. 56 rozporządzenia uzupełnia się następującym końcowym ustępem:

„W wypadkach, przewidzianych w końcowym ustępie art. 49 rozporządzenia, decyzja okręgowej komisji ziemskiej ponadto zawierać winna ustalenie granic i obszaru, określonej na wniosek komisarza ziemskiego jednostki gospodarczej, na której ciążące serwituty podlegać mają likwidacji".

§ 14. W art. 58 rozporządzenia słowa „trybem ogólnym (art. 60—61 przepisów tymczasowych o urzędach ziemskich)" ulegają skreśleniu i zamiast nich dodaje się słowa „do głównej komisji ziemskiej w ciągu dni 14 od dnia doręczenia ich stronom redakcji ostatecznej".

§ 15. Art. 60 rozporządzenia otrzymuje brzmienie następujące:

„Gdy w terminie, oznaczonym decyzją okręgowej komisji ziemskiej (art. 56) strony przedstawią komisarzowi ziemskiemu umowę w przedmiocie likwidacji serwitutów w drodze dobrowolnego układu, komisarz ziemski niezwłocznie przedkłada okręgowej komisji ziemskiej za pośrednictwem okręgowego urzędu ziemskiego wniosek o zawieszeniu postępowania przymusowego i wyznaczeniu stronom prekluzyjnego terminu do przedstawienia dowodów, wyszczególnionych w pp. 3, 4 i 5 art. 28 rozporządzenia.

Uchybienie powyższego terminu powoduje dalsze kontynuowanie postępowania przymusowego".

§ 16. W art. 63 rozporządzenia w wierszu trzecim po słowach „geometry rządowego dla" dodają się słowa „przyjęcia udziału w pracach komisji szacunkowo-rozjemczej względnie".

§ 17. Z art. 65 rozporządzenia:

„W wierszu 4 słowa „szczegółowe wykazy" ulegają skreśleniu i zamiast nich umieszcza się słowa „szczegółowy wykaz", oraz po słowie „serwitutów" dodaje się słowa „przynależnych do danej wsi": w wierszu zaś 5 słowa „dla każdej wsi oddzielnie" skreśla się".

§ 18. W art. 66 rozporządzenia w wierszu 1-ym zamiast słów „wykazów wymienionych", które ulegają skreśleniu, umieszcza się słowa „wykazu wymienionego".

Ponadto art. ten uzupełnia się następującym ustępem końcowym:

„7) przy powyższych obliczeniach ustawowo przewidziany okres pięcioletni (art. 30 i 31 ust. z dnia 7 maja 1920 r.) liczyć należy według lat kalendarzowych, poczynając wstecz od 31 grudnia roku, poprzedzającego datę decyzji okręgowej komisji ziemskiej nakazującej przymusowe postępowanie (art. 56)".

§ 19. Art. 67 rozporządzenia uzupełnia się następującym ustępem końcowym:
„Wszelkie prace miernicze, związane z powyższemi czynnościami komisji szacunkowo-rozjemczej, wykonywa geometra, wskazany przez strony, w myśl przyjętego zobowiązania (punkt 5 art. 45), a w braku jego geometra rządowy delegowany w tym celu przez okręgowy urząd ziemski".

§ 20. Art. 69 rozporządzenia uzupełnia się następującym ustępem końcowym:
„Powyższy okres pięcioletni liczyć się będzie zgodnie z wskazaniami punkt 7 art. 66 rozporządzenia".

§ 21. W art. 73 rozporządzenia w wierszu 4 słowo „rządowy" skreśla się.

§ 22. W art. 76 rozporządzenia punkt b. otrzymuje następujące brzmienie:
„b) djety w wysokości przysługującej urzędnikom państwowym według X kategorji etatu płac".

§ 23. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje z dniem ogłoszenia.

Prezes Głównego Urzędu Ziemskiego:
w z. *J. Makulski*

(Dziennik Ustaw № 79 z dn. 28.IX. 1921 r. poz. 542).

Rozporządzenie Wykonawcze Prezesa Gł. Urzędu Ziemskiego

z dnia 29 lipca 1921 r.

do art. 26 ustawy z dn. 15 lipca 1920 r. o wykonaniu reformy rolnej.

Na zasadzie art. 36 ustawy z dn. 15 lipca 1920 r. (Dz. Ust. Nr. 70. poz. 462), w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa i Dóbr Państwowych, Sprawiedliwości, Skarbu, Spraw Wojskowych, oraz Pracy i Opieki Społecznej zarządza się co następuje:

§ 1. Grunty, położone w obrębie miast i osad przemysłowo-fabrycznych, oraz w sferze ich interesów mieszkaniowych, w myśl art. 26 ustawy z dnia 15 lipca 1920 r. o wykonaniu reformy rolnej mają być pozostawione miastom i osadom na cele ich rozszerzenia się i na tworzenie pod kontrolą Głównego Urzędu Ziemskiego kolonij dla robotników, rzemieślników, urzędników i t. p.

§ 2. Główny Urząd Ziemski określi sferę interesów miast i ośrodków przemysłowo-fabrycznych na podstawie wniosków, składanych przez gminy miejskie i wiejskie za pośrednictwem okręgowych urzędów ziemskich.

Ponadto w osadach przemysłowo-fabrycznych przysługuje prawo bezpośredniego składania wniosków do okręgów urzędów ziemskich zalegali-

zowanym stowarzyszeniom i związkom robotniczym, rzemieślniczym urzędniczym i t. p., które wykażą, że do ich zadań należy tworzenie kolonij podmiejskich.

Po otrzymaniu tych wniosków okręgowy urząd ziemski winien niezwłocznie zasięgnąć opinji właściwych gmin miejskich lub wiejskich, a następnie skierować sprawy ze swem przedłożeniem do Głównego Urzędu Ziemskiego celem ostatecznego załatwienia.

Niezłożenie opinji przez gminę miejską lub wiejską w terminie dwutygodniowym od daty przesłania przez właściwy okręgowy urząd ziemski żądania nie wstrzymuje dalszego biegu sprawy.

Wnioski winny obejmować taki obszar, jaki jest konieczny na potrzeby budowlane i potrzeby mieszkaniowe ludności, oraz tworzenie kolonij dla robotników, rzemieślników, urzędników i t. p.

§ 3. Położone w sferze interesów miast i osad przemysłowo-fabrycznych grunty państwowe będą przekazywane w miarę stwierdzonej potrzeby miastom i osadom przemysłowo fabrycznym przez Główny Urząd Ziemski na wniosek zainteresowanej gminy, po wyłączeniu gruntów, niezbędnych dla innych celów państwowych, a w tem gruntów, znajdujących się w zarządzie władz wojskowych, które jednak mogą być przekazane gminom za zgodą Ministerstwa Spraw Wojskowych i po otrzymaniu przez władze wojskowe do swej dyspozycji niezbędnie potrzebnych innych odpowiednich terenów gruntowych.

§ 4. Przekazywane miastom i osadom przemysłowo-fabrycznym grunty państwowe będą oszacowane trybem przewidzianym w art. 5 ustawy z dnia 15 lipca 1920 r. o wykonaniu reformy rolnej.

§ 5. Położone w sferze interesów miast i osad przemysłowo-fabrycznych grunty prywatne (p. 7 art. 1 ustawy z dnia 15 lipca 1920 r. o wyk. ref. rolnej oraz § 1 i 2 niniejszego rozporządzenia) będą wykupywane na potrzeby miast i osad przemysłowo fabrycznych przez urzędy ziemskie trybem wskazanym w art. 6—21 ustawy o wykonaniu reformy rolnej.

§ 6. Gminom miejskim i wiejskim, oraz zalegalizowanym stowarzyszeniom i związkom w myśl § 2 niniejszego rozporządzenia przysługuje prawo występowania z wnioskami do okręgowych urzędów ziemskich o przystąpienie do wykupu majątków, znajdujących w sferze oddziaływania intesów mieszkaniowych miejskich (p. 7 art. 1 ustawy z dnia 15 lipca 1920 r. o wykonaniu reformy rolnej).

Wnioski te będą traktowane narówni z wnioskami powiatowych komisyj ziemskich, o których jest mowa w art. 6 ustawy z dnia 15 lipca 1920 roku o wykonaniu reformy rolnej.

§ 7. Oprócz wymagań, stawianych w § 5 przepisów wykonawczych do ustawy z dnia 15 lipca 1920 r. o wykonaniu reformy rolnej (Dz. Ust. Nr. 83, poz. 557), we wnioskach, składanych przez gminy miejskie, wiejskie, oraz zalegalizowane stowarzyszenia i związki, powinny być szczegołowo wymienione:

a) cel, na jaki ma być przeznaczony wykupywany obszar,
b) sposób jego użytkowania,
c) warunki, na jakich miasto lub osada fabryczno-przemysłowa pragnęłyby otrzymać wykupione obszary.

§ 8. Wnioski, składane przez gminy wiejskie i miejskie, oraz zalegalizowane stowarzyszenia i związki, okręgowy urząd ziemski w terminie mie-

sięcznym od daty ich otrzymania prześle do decyzji Głównego Urzędu Ziemskiego wraz ze swą szczegółową opinją w przedmiocie warunków, na jakich grunty mają być przekazane.

§ 9. Na wszystkie posiedzenia okręgowych komisyj ziemskich, na których będą rozpatrywane sprawy, związane z wykupem majątków, zgłoszonych przez gminy miejskie, wiejskie lub zalegalizowane stowarzyszenia i związki (§ 2 i 7 niniejszego rozporządzenia), winni być wzywani przedstawiciele tych instytucyj celem udzielania potrzebnych wyjaśnień.

§ 10. Po objęciu majątku w fizyczne posiadanie (art. 18 ust. z dnia 15 lipca 1920 r. o wykonaniu reformy rolnej), okręgowy urząd ziemski przekaże niezwłocznie majątek gminie miejskiej lub wiejskiej na warunkach, jakie zostaną w każdym wypadku ustalone przez Prezesa Głównego Urzędu Ziemskiego w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych i Ministrem Skarbu.

§ 11. Jeśliby do chwili objęcia wykupywanego majątku w fizyczne posiadanie nie było decyzji Głównego Urzęnu Ziemskiego, o której mowa w § 8 niniejszego rozporządzenia, co do sposobu i warunków przekazania majątku gminie miejskiej lub wiejskiej, okręgowy urząd ziemski w razie potrzeby może powierzyć gminie tymczasowy zarząd majątku.

§ 12. Wykupione przez okręgowe urzędy ziemskie grunty mogą być:
a) sprzedawane gminom miejskim lub wiejskim na zasadach ogólnych, przewidzianych w ustawie o wykonaniu reformy rolnej,
b) powierzane im w celu podziały na poszczególne parcele na warunkach każdorazowo ustalanych przez okręgowy urząd ziemski,
c) oddawane w zarząd czasowy, o ile Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych wyrazi zgodę na zaliczenie wykupionych gruntów do kategorji majątków państwowych.

§ 13. Do chwili ostatecznego określenia przez Główny Urząd Ziemski sfery interesów miast i ośrodków przemysłowo-fabrycznych (§ 1 i 2 niniejszego rozporządzenia), wszelkie udzielania przez urzędy ziemskie zezwoleń na podziały (parcelacja) w promieniu 10 klm. od centrum miast liczących ponad 100.000 mieszkańców oraz w promieniu 3 klm., wszystkich innych miast, względnie osad przemysłowo fabrycznych będzie dokonywane po uprzedniem zasięgnięciu opinji interesowanych gmin miejskich lub wiejskich. To samo dotyczy parcelacji na obszarach, położonych w promieniu 15 klm. od centrum st. m. Warszawy.

§ 14. O każdym wypadku zamierzonej na tych obszarach parcelacji okręgowy urząd ziemski niezwłocznie zakomunikuje odnośnej gminie miejskiej lub wiejskiej, uprzystępni ich urzędnikom zapoznanie się z aktami sprawy i pozostawi termin miesięczny do złożenia na piśmie umotywowanej opinji gminy miejskiej lub wiejskiej w sprawie zamierzonej parcelacji.

§ 15. Prócz tego na posiedzenia okręgowych komisyj ziemskich przy rozpatrywaniu tych spraw mogą być wzywani przedstawiciele interesowanej gminy mejskiej lub wiejskiej, celem składania dodatkowych wyjaśnień do przysłanych opinij.

§ 16. Rozporządzenie Prezesa Głównego Urzędu Ziemskiego z dnia 11 listopada 1920 r. w przedmiocie uzupełnienia terytorjalnej kompetencji powiatowych urzędów ziemskich w Krakowie i we Lwowie, oraz powołanie

do życia grodzkich komisyj ziemskich dla okręgów administracyjnych st. m. Krakowa i Lwowa („Monitor Polski" № 265 z dn. 22 listopada 1920 r.) z chwilą ogłoszenia niniejszego rozporządzenia tracą moc obowiązującą.

Warszawa, dnia 29 lipca 1921 r.

Kierownik Głównego Urzędu Ziemskiego:
J. Makulski

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński

Minister Sprawiedliwości:
w z. *Z. Rymowicz*

Minister Skarbu:
w z. *Weinfeld*

Minister Spraw Wojskowych:
Sosnkowski

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
L. Darowski

(„Monitor Polski" № 214 z dnia 21. IX. 1921 r.

OKÓLNIK № 354

do pp. Dyrektorów Departamenrów, Naczelników Wydziałów, Wojewodów: Białostockiego, Nowogródzkiego, Poleskiego i Wołyńskiego, oraz Naczelników Zarządów Okręgowych Lasów Państwowych w Białowieżu i Łucku,

w przedmiocie

rewizji uposażenia funkcjonarjuszów państwowych, zatrudnionych na obszarze województw: nowogródzkiego, poleskiego i wołyńskiego, oraz powiatów, białowieskiego, grodzieńskiego i wołkowyskiego woj. białostockiego.

Wśród urzędników i niższych funkcjonarjuszów Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych, zatrudnionych w urzędach administracyjnych I i II instancji na terenie województw nowogródzkiego, poleskiego i wołyńskiego oraz powiatów białowieskiego, grodzieńskiego i wołkowyskiego województwa białostockiego, znajduje się pewna ilość takich, którzy przeszli do Ministersterstwa Roln. i D. P. bezpośrednio z b. Zarządu Ziem Wschodnich, względnie z b. Zarządu Ziem Przyfrontowych i Etapowych, nie są jednak dotąd przejęci (przemianowani) na etat Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych i pobierają uposażenie służbowe z tytułu ich nominacji przez b. Zarząd Ziem Wschodnich, bądź też b. Zarząd Ziem Przyfrontowych i Etapowych.

Uchylenie tego stanu rzeczy jest niezbędne tak ze względu na potrzebę oparcia stosunku służbowego wszystkich urzędników i funkcjonarjuszów niższych M. R. i D. P. na podstawach jednakowych, jak też w celu zapewnienia wymienionym wyżej urzędnikom i funkcjonarjuszom niższym właściwego uposażenia stosownie do przepisów ustawy z dn 13 lipca 1920 r. (Dz. Ust. R. P. № 65, poz. 429) oraz wykonawczych do tej ustawy rozporządzeń.

W tym też celu proszę Panów o nadesłanie do Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych (Wydział Osobowy) w terminie jak najkrótszym imiennych wykazów wszystkich urzędników z resortu Min. Rol. i D. P., sporządzonych według załączonego wzoru, przytem wykazy te winny być sporządzone osobno dla personelu, zatrudnionego w urzędach administracyjnych II instancji (Wydział Rolnictwa i Weterynarji w urzędach Wojewódzkich, Zarządy Okręgowe Lasów Państwowych) i osobno dla urzędników w urzędach administracyjnych I instancji (starostwach, nadleśnictwach).

Rubrykę „pobiera uposażenie miesięczne" wypełnić należy tylko dla urzędników funkcjonujących na zasadzie nominacyj, wydanych nie przez Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

W wykazach tych umieszczeni być winni tylko urzędnicy; co się tyczy niższych funkcjonarjuszy, należy jedynie zawiadomić Ministerstwo R. i D. P czy uposażenie ich zostało uregulowane w myśl ogólnie obowiązujących w tej mierze przepisów.

Jednocześnie proszę Panów o dokonanie formalnego ustalenia przyjęcia na służbę w resorcie M. R. i D. P. tych urzędników etatowych, nieetatowych i kontraktowych oraz etatowych (stałych) funkcjonarjuszów niższych, których nominacja, względnie przyjęcie na prowizoryczną lub kontraktową służbę, należy do kompetencji Panów, zachowując w ten sposób postępowania, ustalony w okólnikach 5, 51 i 107 (Dz. Urz. M. R. i D. P. z 1919 r. № 5 i 19 oraz z 1920 r. № 4) z tą tylko zmianą, że do Min. Rol. i D. P. (Wydział Osobowy) nadsyłane być winny nie 4 odpisy pism nominacyjnych, jak zastrzega okólnik № 107 p. 3, a tylko 3.

O wszelkich zmianach, zaszłych w stosunkach osobistych i służbowych podległych Panom funkcjonarjuszów z wyjątkiem funkcjonarjuszów niższych zechcą Panowie zawiadamiać M. R. i D. P. (Wydział Osobowy) na kartach służbowych, przedstawiając przytem ewentualne dowody, stwierdzające te zmiany.

Proszę Panów o niezwłoczne wydanie odpowiednich zarządzeń wykonawczych.

Warszawa, dnia 16 września 1921 r.

Minister:
w z. *Z. Chmielewski*

Dyrektor Departamentu Ogólnego:
Ubysz.

Nazwa Urzędu.

Wzór do okólnika № 354.

WYKAZ IMIENNY

urzędników i funkcjonarjuszów niższych zatrudnionych w dniu 1 sierpnia 1921 r.

Nr. b	Nazwisko i imię funkcjonarjusza	Stanowisko służbowe	miejsce służbowe	Stopień służbowy	Przyjęty na służb. państw. pol w resorcie Min. Rol. i D. P.				Pobiera upos. mieś. w markach				Etatowy mianowany	Nieetatowy	Kontraktowy	Ogółem w służbie państwow od daty	Uwagi
					władzy (urz.)	z daty	do Nr.	od daty	st. sł.	pł. zas.	dod. droż.	dod. kres.					
	Urzędnicy								Wypełnić tylko co do funkcjonarjuszów nieprzyjętych jeszcze na etat Min. R. i D. P.								

OKÓLNIK № 355

do pp. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów: Osobowego i Budżetowo-Rachunkowego, Dyrektora Zarządu Stadnin Państwowych, Wojewodów: Krakowskiego, Lwowskiego, Stanisławowskiego i Tarnopolskiego oraz Naczelnika Zarządu Okręgowego Lasów Państwowych we Lwowie

w przedmiocie

odszkodowania za niedostarczoną odzież urzędową niższym stałym funkcjonarjuszom państwowym w b. zaborze austrjackim.

Wobec niemożności dostarczenia woźnym i pomocnikom poszczególnych władz i urzędów w Małopolsce przysługującej im odzieży, Ministerstwo Skarbu pismem z 18 czerwca 1921 r. № 67320/D. B. wyraziło swą zgodę na wypłacenie tym funcjonarjuszom za cały czas ubiegły służby państwowej polskiej aż do końca 1921 r. jednorazowego odszkodowania w następujących wysokościach.

W miastach Lwowie i Krakowie po mk. 12.000.— (dwanaście tysięcy mk. polskich), w miejscowościach, zaliczonych w Małopolsce do II i III klasy dodatków drożyźnianych, po mk. pol. 10.000 (dziesięć tysięcy marek polskich) w innych miejscowościach — po mk. 9000 (dziewięć tysięcy marek polskich).

Z kwot powyższych przeznacza się na bluzę 34%, na spodnie 25%, na płaszcz z uwzględnieniem trzyletniego użytkowania — 25%, na czapkę 4%, na kitel 12%.

O ile ci funkcjonarjusze otrzymali w r. 1921 pewne części odzieży w naturze, należy potrącić z wyżej określonego ryczałtowego odszkodowania odpowiedni procent, który, o ile dostarczone były płaszcze (w r. 1919, 1920 lub 1921), przeznaczone na 3-letnie użytkowanie, wynosić winien 25%.

O ile funkcjonarjusze ci otrzymali już w ciągu roku 1921 pewne kwoty tytułem odszkodowania za niedostarczoną odzież urzędową, należy wówczas kwoty wypłacone za czas od 1 stycznia 1921 r., również potrącić z sumy odszkodowania ryczałtowego.

Zarządzenie powyższe w niczem nie przesądza sprawy dokonywania analogicznych wypłat w latach następnych.

Proszę Panów o niezwłoczne wydanie odpowiednich zarządzeń wykonawczych oraz kontrolę nad tem, aby sumy, wypłacone na kupno odzieży, zostały faktycznie na ten cel użyte.

Warszawa, dn. 20 września 1921 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Z. Chmielewski*

Dyrektor Departamentu Ogólnego:
Uhysz

OKÓLNIK № 356

do pp. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów: Budżetowo-Rachunkowego i Osobowego, Inspektora Kancelarji, Wojewodów: Białostockiego, Kieleckiego, Krakowskiego, Lubelskiego, Lwowskiego, Łódzkiego, Nowogródzkiego, Poleskiego, Stanisławowskiego, Tarnopolskiego, Warszawskiego, Wołyńskiego i Kierowników wszystkich podległych Ministerstwu urzędów

w przedmiocie

uregulowania płac niższych funkcjonarjuszów państwowych.

Rozporządzenie Prezydenta Ministrów i Ministra Skarbu z dn. 5 sierpnia 1920 r. (Dz. Ust. R. P. № 77 poz. 520) przyznało niższym funkcjonarjuszom państwowym odpowiednie stopnie płacy zasadniczej, ustalone w art. 14 ustawy z dn. 13 lipca 1920 r. (Dz. Ust. R. P. № 65 poz. 429).

Niższych funkcjonarjuszów państwowych z resortu Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych dotyczą postanowienia art. 1 ust. IV p. a, b i c powołanego wyżej rozporządzenia.

Wobec oświadczenia jednego z urzędów Ministerstwa R. i D. P., że powołane wyżej postanowienia nie odpowiadają istniejącym obecnie rzeczywistym stosunkom, proszę Panów o rozważenie tej sprawy odnośnie do podwładnych Panom niższych funkcjonarjuszów z resortu Ministerstwa Rolnictwa i D. P. oraz o ewentualne przedstawienie mi konkretnych, dokładnie umotywowanych, wniosków co do zmiany w ugrupowaniu niższych funkcjonarjuszów państwowych, zaliczonych do poszczególnych stopni płacy, względnie zmiany w warunkach posunięcia ich do wyższych stopni płac, tudzież co do rozciągnięcia postanowień powołanego we wstępie rozporządzenia Prezydenta Ministrów i Ministra Skarbu na tych niższych funkcjonarjuszów, którzy postanowieniami temi nie zostali objęci.

Jednocześnie proszę Panów o sporządzenie, według załączonego wzoru, wykazów urzędników i niższych funkcjonarjuszów, korzystających ze świadczeń rzeczowych, których wartość, podana w wykazach, obliczona być winna według obecnych przeciętnych cen targowych.

Szczególniejszą uwagę Panów zwracam na potrzebę dokładnego uzasadnienia konieczności tych świadczeń z uwagi na to, że nie są one przewidziane przez ustawę z dn. 13 lipca 1920 r. o uposażeniu urzędników i niższych funkcjonarjuszów państwowych (Dz. Ust. R. P. № 65 poz. 429).

Sprawę w niniejszym okólniku poruszoną należy traktować jako b. pilną.

Proszę Panów o niezwłoczne wydanie odpowiednich zarządzeń wykonawczych.

Warszawa, dn. 22 września 1921 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Z. Chmielewski.*

Dyrektor Departamentu Ogólnego:
Ubysz

Nazwa władzy (urzędu) ...... **Wzór do okólnika № 356.**

do №

ZESTAWIENIE DANYCH

o kategorjach pracowników państwowych, korzystających ze świadczeń w naturze ze strony Skarbu Państwa.

№ bieżący	NAZWA KATEGORJI pracowników państwowych (urzędników, funkcjonar. niższych, rzemieślnik. i rob. stałych i t. d.)	Pobierają uposażenie		Wartość świadczeń rzeczowych (w rozmiarach i sumach rocznych)													Korzystają na podstawie przepisów-zarządzeń (władzy)	UWAGI (uzasadnienie)
				mieszkania służb.		gruntu deputatowego		opału deputatowego		umundurowania służbowego	ziemiopłodów (zboża i t. d.)		innych naturaljów			
		st. sł.	st. pł.	rozmiar	wartość użyt.	rozmiar	wartość użyt.	rozmiar	wartość	wartość	rozmiar	wartość	rozmiar	wartość		

OKÓLNIK № 357

do pp. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów Budżetowo Rachunkowego i Osobowego, Inspektora Kancelarji i Kierowników wszystkich podległych Ministerstwu Urzędów

w przedmiocie

wyjaśnienia okólnika № 350.

Podaję do wiadomości panów, że postanowienia okólnika 350 tyczą się tylko szoferów kontraktowych.

Warszawa, dn. 30 września 1921 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwbwych:
w z. *Z. Chmielewski*

RUCH SŁUŻBOWY.

Na podstawie art. 10 „Tymczasowych przepisów służbowych dla urzędników państwowych" **w Ministerstwie Rolnictwa i Dóbr Państwowych** zostali **zamianowani:**

w Zarządzie Centralnym:

st. kancelistka Kazimiera Dubowska — sekretarką w Wydz. Majątków Depart. Rolnictwa od dnia 1 sierpnia 1921 r.;
p. o. sekretarza Franciszek Kruszewski — pomocnikiem referenta w Wydz. Majątków Depart. Rolnictwa od dn. 1 sierpnia 1921 r.;
p. o. inspektora likwidatora Juljan Horodyski — st. referentem w Wydz. Pomocy Roln. Depart. Rolnictwa od dn. 1 sierpnia 1921 r.;
p. o. kancelistki Jadwiga Lamparska—st. kancelistką w Wydz. Maj. Państw. Dep. Rolnictwa od dnia 1 sierpnia 1921 r.;
p. o. st. kancelistki Wanda Rennerówna — st. kancelistką w Wydz. Prezydjalnym Dep. Ogólnego od dn. 1 września 1921 r.;
p. o. pomocnika referenta Adam Piątkowski—pomocnikiem referenta w Wydz. Prez. Dep. Ogólnego od dn. 1 września 1921 r.;
p. o. referenta Władysław Kastory — st. referentem w Wydz. Ekonomiki Rolniczej Depart. Rolnictwa od dnia 1 września 1921 r.;
p. o. kancelistki Helena Kociszewska — kancelistką w Wydz. Kontroli Depart. Leśnictwa od dnia 1 września 1921 r.;
kancelistka Helena Zabierowska — st. kancelistką w Wydz. Wytwórczości Roślin. Depart. Rolnictwa od dnia 1 września 1921 r.;
st. kancelistka Helena Męczyńska—sekretarką w Wydz. Wytwórczości Roślinnej Depart. Rolnictwa od dn. 1 września 1921 r.;
p. o. sekretarki Róża Trzaska — sekretarką w Wydz. Urządzeń Lasów Depart. Leśnictwa od dnia 1 września 1921 r.
p. o. kancelistki Anna Węgleńska — kancelistką w Wydz. Kontroli Depart. Leśnictwa od dnia 1 września 1921 r.;
st. kancelistka Wacława Dybowska — sekretarką w Wydz. Prezydjalnym Depart. Ogólnego od dn. 1 września 1921 r.;
referent Antoni Langer—referentem w Wydz. Osw. Roln. Dep. Roln. od dn. 1 września 1921 r.

WYDAWNICTWA
MINISTERSTWA ROLNICTWA I DÓBR PAŃSTWOWYCH.

№ 1. STOSUNKI ROLNICZE KRÓLESTWA KONGRESOWEGO. Praca zbiorowa, opracowana pod ogólnym kierunkiem Podsekretarza Stanu, Stanisława Janickiego, redagowana przez d-ra Stefana Rosińskiego i Feliksa Ubysza. Stronic XLIII + 641. (Wyczerpane).

№ 2. Prof. Zdzisław Ludkiewicz. POLITYKA AGRARNA. Str. XII + 371. (Wyczerpane).

№ 3. Prof. I. Mikułowski-Pomorski. REFORMA AGRARNA W ROSJI w r. 1917. Str. 51. Cena mk. 35.—

№ 4. Inż. K. Łubkowski. WYRÓB TORFU LANEGO SPOSOBEM DUŃSKIM. Z 9 ilustracjami. Str. 76. Cena mk. 40.—

№ 5. NIEMIECKIE ZAMIERZENIA KOLONIZACYJNE W POLSCE R. 1919. Str. 180. Cena mk. 90.—

№ 6. Prof. S. Moszczeński. POSZUKIWANIE CENNOŚCI GRUNTÓW I MAJĄTKÓW WIEJSKICH. Str. 350. Cena mk. 150.—

№ 7. A. Rose. BILANS HANDLOWY ZIEM B. ZABORU PRUSKIEGO Str. 697. Cena mk. 300.—

№ 8. Prof. Karol Różycki. PROJEKT PAŃSTWOWEJ ORGANIZACJI HODOWLI BYDŁA. Cena mk. 65.—

№ 9. D-r Ludwik Garbowski. OCENA NASION U NAS I ZAGRANICĄ. Str. 125. Cena mk. 65.—

№ 10. INSTRUKCJA DLA STACJI METEOROLOGICZNYCH SIECI POLSKIEJ. Cena mk. 300.—

№ 11. Prof. Inż. St. Biedrzycki. MASZYNY I NARZĘDZIA ROLNICZE W MNIEJSZEM GOSPODARSTWIE ROLNEM. Z 104 ilustracjami. Str. 127. Cena mk. 70.—

№ 12. PROGRAM LUDOWEJ SZKOŁY ROLNICZEJ ŻEŃSKIEJ. Str. 68. Cena mk. 120.—

№ 13. PROGRAM LUDOWEJ SZKOŁY ROLNICZEJ MĘSKIEJ. Str. 123. Cena mk. 170.—

SKŁAD GŁÓWNY W „KSIĘGARNI ROLNICZEJ"
WARSZAWA, UL. NOWY ŚWIAT 35.

Tłoczono w Drukarni Państwowej
z polecenia Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych. № 15251

Cena 30 mk.